

אפרת מישורי

7 שירים

ים בארבע קריאות

הים כורע ללדת בשפולי החוף
ומקיא את נשמתו פעם אחר פעם.
שלות מיציו הופרה, מימיו רעים וקמוצים.
הוא מוטח אל שפתו מעצמת ההדרף
ובראש מרצץ מניח בה צדף.

הים כורע לנוח על גב מגבה של שנית,
אך עליו להמשיך ולברח מלע תהום רודפנית.
צמא לחבוק מגונן הוא מאיץ בגליו אל החוף,
אך לפני שהחול יהפך לרצועת אכזבה ארפה
הוא מצליף בו גל אדירים ומקדים מפה למפה.

הים כורע לזנוק על קו האפק.
מימיו דרוכים, עיניו רושפות, גוו מתקמר באיום,
כפתו השורטת נשלחת קדימה בגל
ושולפת צפרן קפיצית
שנשברת לפני הסיום.

הים כורע למות בשפולי החוף
ורוח קוראת לגלים להמשיך לדחף.
שלות מיציו חזרה. מימיו טובים ומלווים.
הוא כושל אל שפתו בראש מרפז,
קורס על החול וחורץ: עד כאן!

הלווייתן

הבִּלְתִּי נִרְאָה שֶׁנִּנְעֵץ בְּלִבּוֹ שֶׁל הַלְוִיָּתָן	הִצְלִצֵּל
הבִּלְתִּי נִלְאָה שֶׁחִצָּה אֶת זַנְבּוֹ שֶׁל הַלְוִיָּתָן	הִחֲתֵךְ
הבִּלְתִּי נִדְלָה שֶׁהִצִּיף אֶת גּוֹפּוֹ שֶׁל הַלְוִיָּתָן	הִדֵּם
הבִּלְתִּי נִמְנַע שֶׁקָּטַע אֶת חִיּוֹ שֶׁל הַלְוִיָּתָן	הִמָּוֵת

מִטָּה מִטָּה	שְׁפַעַם צִלֵּל
מַעֲלָה מַעֲלָה	כְּדֵי לַעֲלוֹת
מַעֲלָה מַעֲלָה	שְׁפַעַם עָלָה
מִטָּה מִטָּה	כְּדֵי לָרֶדֶת

שְׁפַעַם שָׁר
אֶת שִׁירוֹ הַנִּפְלָא

שְׁעָלָה וַיִּרֶד
יֶרֶד וְעָלָה

ואיש לא חיבק את הים

וְאִישׁ לֹא חִבֵּק אֶת הַיָּם
בְּשִׁכְבוֹ כִּי שָׁקַט,
מִלֹּא רִצּוּדִים כְּסוּפִים וּמַחֲוֹת,
שֶׁנִּבְעוּ בַחֲרוֹר אֵינְסוּפֵי שֶׁל אֲרוֹת.

גַּל מִתְגַּלְגֵּל וְגַל נֶעְמָד עַל שְׁלוֹ.
גַּל מִלְגֵּל וְגַל מִתְנַעַר מֵעָלוֹ.
גַּל מִתְגַּבֵּה וְגַל מִתְגַּבֵּה מוֹלוֹ,
אִם תִּפְגַּשׁ בוֹ - גַּע בְּכֻלוֹ.

שִׁכַּב עָלָיו, גַּע לוֹ בַּחֹר,
הִקָּף מִלְפָּנָיו וְגַם מֵאַחֹר,
הִנַּח לוֹ לְשֵׁאת אֶת גּוֹפְךָ הַשׁוֹכֵב
וְהִפְךָ אֶת גּוֹפוֹ הָרוֹטֵט לְכַפְתּוֹר.

דִּבֵּר אֵלָיו, הֲיִה בֶן שִׁיחוּ,
זָרִם מִתּוֹכֹךָ הָעֹנֵר אֶל תּוֹכוֹ,
הִלְבֵּן אֶת קַצְפוֹ וְדָרַשׁ בְּכוֹכָבִים הַלְּחִים,

כִּי

הָדָם לֹא זָרִם
אֲבָל הַמַּיִם

חֲתוּכִים.

לְרוּחַ, שְׁלֵא נִשְׁבָּה

קָמְתִי בְּבִקְרֵי אֶל כְּאֲבִי,
וְלְרוּחַ, שְׁלֵא נִשְׁבָּה,
הָיָה דְבַר לְסִפּוֹר לִי.

נִסְעֵתִי לְנוּחַ בְּזָרוּעוֹת אִשָּׁה טוֹבָה,
וְלְרוּחַ, שְׁלֵא נִשְׁבָּה,
הָיָה דְבַר לְסִפּוֹר לִי.

יָרַח, שְׁזָרַח בְּלִילָהּ, נִרְמַז וְכִבְהָ,
וְלְרוּחַ, שְׁלֵא נִשְׁבָּה,
הָיָה דְבַר לְסִפּוֹר לִי.

אֲשֶׁר דַּק כְּעֵלָה סַחֲרָר בְּתוֹכִי מִלֵּת אֶהְבֵּה,
וְלָרוּחַ, שְׁלֵא נִשְׁבָּה,
הִיָּה דְבַר לְסַפֵּר לִי.

במעבר הגבול

בְּפֶה מְתוּק
הַנְּסָגָר עַל עֲצָמוֹ בְּמֵאֲמָץ -
בְּשִׁפְתַיִם קְפוּצוֹת
הָאוֹסְפוֹת אֶל תּוֹכֵן שְׁלוּלִיּוֹת שֶׁל דָּם חֲדָשׁ -
בְּלִשׁוֹן זְהִירָה, שְׁמוֹשֶׁטֶת כִּיד,
מִלֵּב אֶל לֵב וּמִצַּד לְצַד -
אֶתָּה
מְנַשֵּׁק אוֹתִי.

בְּמַעְבַר הַגְּבוּל
הַמְּחוּלָל אֶת עֲצָמוֹ מִדֵּי רִגְעַ -
בְּשִׁקְטֵי הַקּוֹרָא לְעֲצָמוֹ בְּקוֹל
אֲחֵר וְזוֹר -
בְּאֶלְף עֵינַיִם
הַנְּעֲצָמוֹת לְשִׁתִּים בְּלִבָּד -
אֲנִי
נִעְנִית לְךָ.

המתים קוראים

הַמֵּתִים קוֹרְאִים לִי
בְּקוֹל רֵם יוֹתֵר
מִן הַחַיִּים

שְׁאִינָם קוֹרְאִים.

הַמְתִּים נְעִים בִּי

בְּנַעַם רַב יוֹתֵר

מִן הַחַיִּים

שְׁאִינָם נְעִים.

בְּשִׁקְט

בְּשִׁקְט,

כְּשֶׁבִכְיוֹ שֶׁל הַתִּינוּק הַגָּדוֹל

מִתְרוֹמֵם מִתּוֹכִי כְּמוֹ מַגְדָּל,

וּבְכִיוֹ שֶׁל הַתִּינוּק הַקָּטָן

לֹא נִשְׁמַע, כִּי חָדַל -

בְּשִׁקְט,

כְּשֶׁהַתִּינוּק הַגָּדוֹל צוֹרַח מִתּוֹכִי

בְּכָל פַּעַם פְּחוֹת,

וְהַתִּינוּק הַקָּטָן יוֹדֵעַ אֵת שְׁמוֹ

לְפִי כַּמּוֹת הָאֲנָחוֹת -

בְּשִׁקְט,

כְּשֶׁהַתִּינוּק הַגָּדוֹל וְהַתִּינוּק הַקָּטָן מִתְחַלְּפִים

וְהַתִּינוּק הַקָּטָן שֹׁגְדֵל

מִגִּישׁ לַתִּינוּק הַגָּדוֹל אֲגוּדָל -

בְּשִׁקְט,

כְּשֶׁהַמְּחוּג הַגָּדוֹל וְהַמְּחוּג הַקָּטָן חוֹפְפִים -

הַתִּינוּק הַקָּטָן וְהַתִּינוּק הַגָּדוֹל

מִתְעַיְפִים.